

HỒI 2

Cùng lúc ấy, trong tiếng quát to, một bóng người áo xám nhanh như chớp lao đến, đón đầu Độc Tú Thiên Tôn Tả Lâm.

“Bùng” một tiếng vang rền, hai bóng người cùng hạ xuống đất. Độc Tú Thiên Tôn sau khi chân chạm đất, loạng choạng lùi sau năm thước mới đứng vững lại được.

Bóng người áo xám chân vừa chạm đất, liền lại tung mình lao vào trận đấu, lảng không song chưởng tung ra, đẩy bật Liễu Trường Thanh lùi sau tám thước, người vừa hạ xuống đất, lập tức run giọng nói:

- Tam đệ!

Thì ra người này chính là lão nhân mặt đỏ do lão nhân lung gù khôi phục tướng mạo.

Ông đột nhiên hiện thân và liên tiếp bức lui hai vị hộ viện đã khiến người của Bàn Thạch Bảo hết sức kinh hoàng, bất giác đứng thừ ra tại chỗ.

Người bịt mặt áo xanh ngạc nhiên hỏi:

- Các hạ... gọi kẻ này ư?

Lão nhân mặt đỏ gật đầu:

- Không sai!

Người bịt mặt áo xanh lắc đầu:

- Kẻ này đâu có quen biết các hạ!

Lão nhân mặt đỏ ngó người:

- Các hạ không phải là Ngọc Diện Ôn Hầu Lãnh Diên Bình sao?

Người bịt mặt áo xanh gật đầu:

- Không sai, kẻ này là Lãnh Diên Bình!

Lão nhân mặt đỏ chú mắt:

- Lão phu chính là Thiết Tú Kim Long Trình Trấn Nam, đại ca của tam đệ đây!

Người bịt mặt áo xanh cười khẩy:

- Thật khéo đùa, các hạ họ Trình, kẻ này họ Lãnh, các hạ sao lại có thể là đại ca của kẻ này chứ?

Người bịt mặt áo xanh vừa dứt lời, liền lại vỗ trán nói:

- À! Kẻ này nhớ ra rồi, các hạ chính là đại trang chủ Tam Nghĩa Trang!

Thiết Tú Kim Long Trình Trấn Nam về mặt bắn khoăn, lập tức thư giãn nói:

- Phải rồi, tam đệ chính là tam trang chủ Tam Nghĩa Trang!

Người bịt mặt áo xanh lắc đầu:

- Không, kẻ này là số ba chữ "Lâm" trong Thái Cực Giáo!

Trình Trấn Nam chau mày:

- Tam đệ sao lại quên mất bộ mặt thật thế này?

Người bịt mặt áo xanh thoáng ngẩn người:

- Kẻ này là kẻ này, làm gì còn có bộ mặt khác?

Trình Trấn Nam giọng khẳng định:

- Tam đệ, tiếng nói của tam đệ và binh khí trong tay đệ đều chứng minh đệ chính là tam trang chủ...

Người bịt mặt áo xanh quát:

- Vớ vẩn!

Trình Trấn Nam hết sức thắc mắc và đau khổ, chau chặt mày nói:

- Vậy câu "Tam tinh diệu hà hán, nghĩa kết sinh tử minh! Thứ ba!". là do ai nói cho biết vậy?

Người bịt mặt áo xanh cười khẩy:

- Chẳng việc gì đến các hạ!

Tình hình ấy, chẳng những Thiết Tú Kim Long Trình Trấn Nam tột cùng thắc mắc, mà ngay cả những người trong Bàn Thạch Bảo biết về quá khứ của hai người cũng ngạc nhiên đến thừ ra tại chỗ, quên mất cục diện trước mặt.

Trình Trấn Nam khẽ buông tiếng thở dài, vừa định cất tiếng, bỗng nghe một tiếng huýt lạnh lạnh từ ngoài quảng trường vang lên.

Tiếng huýt vừa dứt, người bịt mặt áo xanh đã tung mình lên, lẳng không xoay người, lướt đi vào trong bóng tối ở ngoài năm trượng.

Trình Trấn Nam lập tức tung mình đuổi theo, tả hữu hộ viện Liễu Trường Thanh và Tả Lâm cũng liền bám theo sau.

Người bịt mặt áo xanh với Thiết Tý Kim Long Trình Trấn Nam phóng đi nhanh như tên bắn, hai vị hộ viện cất bước muộn hơn, khoảng cách càng lúc càng xa hơn.

Phó bảo chủ Sài Xung Bình tức muốn lộn gan, quát to:

- Mau phát tín hiệu, giết hết cho ta!

Ngay lập tức, một hỏa tiễn màu cam đỏ bay vút lên không, liền theo đó, hỏa tiễn rợp trời, tiếng la báo động vang lên cùng khắp.

Người bịt mặt áo xanh với Thiết Tý Kim Long Trình Trấn Nam rời khỏi quảng trường chưa đến trăm trượng, trong một tịnh xá bên đường bỗng lao ra hai bóng người áo xám, chia nhau chặn hai người lại, trong số đó có một người trầm giọng nói:

- Bằng hữu, đã vào Bàn Thạch Bảo mà còn muốn... Ồ! Thì ra là Trình đại trang chủ Tam Nghĩa Trang oai trấn bảy tỉnh miền nam, vậy thì càng không nên bỏ đi nữa.

Thiết Tý Kim Long Trình Trấn Nam toàn lực tấn công, bức bách lão nhân áo xám chặn đường thoái lui liền hồi, đồng thời lớn tiếng quát:

- Kẻ nào cản đường là phải chết!

Lão nhân áo xám tuy ở thế hạ phong, song vì viện thủ sắp đến, miệng lưỡi cũng chẳng chịu thua thiệt, cười khẩy nói:

- Chưa chắc đâu!

Trong khi ấy, những cao thủ đuổi theo đã lần lượt đến nơi, phó bảo chủ Sài Xung Bình trầm giọng quát:

- Tả hữu hộ viện với năm vị kỳ chủ hãy cùng tiến lên, loạn kiếm phân thân!

Ngay lập tức, bảy bóng người tung mình vào trận chiến. Thiết Tý Kim Long một mình đấu với năm người, còn người bịt mặt áo xanh đấu với bốn người. Chỉ trong chốc lát, ưu thế đã đảo ngược, Trình Trấn Nam với người bịt mặt áo xanh dù võ công cao cường, nhưng dưới sự giáp công của chín cao thủ, cũng chỉ có thể miễn cưỡng tự giữ mình mà thôi.

Trần Văn và Trần Võ tuy hết sức thắc mắc về những lời nói giữa Trình Trấn Nam với người bịt mặt áo xanh, nhưng họ khẳng định hai người thần bí này hẳn có quan hệ với mình, lúc này thấy hai người lâm vào tình thế nguy hiểm, bèn đi đến bên Động Đình Nhị Xú, kể tai khế nói:

- Chúng ta hãy tham gia giúp công, ngầm xuất kỳ bất ý giúp họ một tay, sau đó cùng rời khỏi đây, thế nào?

Động Đình Nhị Xú ngầm nghĩ một hồi, bèn cùng Trần Văn và Trần Võ từ từ tiến đến gần đấu trường.

Tình thế của Trình Trấn Nam với người bịt mặt áo xanh càng lúc càng nguy cấp, nhưng lúc này hai người đã bỏ phòng thủ, như thể liều mạng tấn công tới tấp.

"Bùng bùng" hai tiếng vang dội, chín cao thủ giúp công Trình Trấn Nam và người bịt mặt áo xanh đã có hai người bị đánh văng ra xa hơn trượng, nhưng cánh tay trái của Trình Trấn Nam và đùi phải của người bịt mặt áo xanh cũng đã thọ thương.

Phó bảo chủ Sài Xung Bình quát to:

- Động Đình Song Nghĩa với hai vị Trần thiếu hiệp mau tiến lên...

Bốn người này thật ước gì có được câu ấy của Sài Xung Bình, nghe vậy liền đồng thanh đáp:

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Bóng người nhấp nhোáng, Động Đình Nhị Xú lao bổ vào người bịt mặt áo xanh, Trần Văn và Trần Võ lao bổ vào Trình Trấn Nam.

Bốn người vừa tung mình, một chuỗi cười lạnh lạnh vạch không gian truyền đến, hai bóng trắng kèm theo kinh khí ngạt thở lượn quanh đấu trường một vòng, những người giúp công với Động Đình Nhị Xú và huynh đệ họ Trần vừa tung mình lên, thấy đều bị văng bay ra xa hơn trượng.

Đồng thời, đèn đuốc xung quanh đấu trường thấy đều tắt ngóm, đến khi họ định thần trở lại, tiếng cười và bóng người đã biến mất, Thiết Tú Kim Long với người bịt mặt áo xanh cũng chẳng còn bóng dáng đâu nữa.

oOo

Vào lúc canh tư, Trần Văn và Trần Võ để lại một bức thư cáo biệt cho Chu Lương, rồi âm thầm rời khỏi Bàn Thạch Bảo.

Họ đã ở trong bảo hai năm, rất quen thuộc tình hình trong bảo, nên dù Bàn Thạch Bảo sau biến cố canh phòng nghiêm mật, hai người vẫn thuận lợi rời khỏi chốn long đầm hồ huyết này.

Để tránh sự truy kích của cao thủ trong bảo, hai người sau khi rời khỏi, lập tức tiến vào vùng núi sau bảo, định men theo vùng núi Phục Ngưu vòng sang trung nhạc Tung Sơn rồi theo hướng đông đến Sơn Đông, qua Lao Sơn, đó chính là địa điểm cất giấu bảo vật trên bức Tàng Chân Đồ do Thiết Tỷ Kim Long Trình Trấn Nam đã trao cho họ.

Hai người vào đến vùng núi Phục Ngưu, trước mắt là núi non trùng điệp, rừng cây ngút ngàn, những ngõ bộn người đuổi theo hắc không thể nào tìm được họ nữa.

Khi hai người sắp đi vào một khu rừng rậm rạp, bỗng nghe phía sau có tiếng nói hối hả vọng đến:

- Hai vị Trần... Trần thiếu hiệp, xin hãy dừng bước!

Hai người dừng bước quay lại, bốn đại hán võ phục rất hung tợn đã phóng nhanh đến, cùng khom mình thi lễ. Một người áo lam bên phải cung kính nói:

- Chúng ti chúc phụng mệnh mời hai vị thiếu hiệp về bảo.

Trần Văn chau mày:

- Các vị phụng mệnh của ai?

- Tả hộ viện!

- Huynh đệ Trần mỗ không chịu tiết chế của hộ viện, các vị hãy về trước.

- Vậy...

Trần Văn sầm mặt:

- Bằng các vị bốn người, chẳng lẽ muốn giữ huynh đệ bọn này lại ư?

Một người áo trắng tiếp lời:

- Bởi hai vị có thân phận đặc thù ở trong bảo nên chúng ti chúc mới thủ lễ như vậy, hai vị có biết trước khi đi Tả hộ viện đã căn dặn thế nào với chúng ti chúc không?

Trần Văn mỉm cười:

- Tả Lâm cụt tay ấy đã căn dặn thế nào, ngươi cứ nói thật ra đi!

Người áo trắng thoáng do dự rồi mới nói:

- Thiếu hiệp đã hỏi, ti chức đành mạo phạm vậy!

Trần Văn khẽ quát:

- Đừng lải nhải, nói mau!

Người áo trắng nhấn mạnh giọng:

- Tả hộ viện nói, nếu không mời được hai vị thiếu hiệp về bảo, thì xách thủ cấp về gặp!

Trần Văn quắc mắt:

- Ông ta bảo xách thủ cấp huynh đệ Trần mỗ ư?

Người áo trắng giọng lạnh lùng:

- Nếu không xách được thủ cấp hai vị thiếu hiệp thì xách thủ cấp của bọn này!

Trần Văn cười khinh miệt:

- Bây giờ các ngươi có hai con đường, một là thoát ly Bàn Thạch Bảo, tự tìm lấy con đường sống, hai là xách thủ cấp của chính các ngươi về bảo.

Người áo trắng cười áo nảo:

- Hai vị thiếu hiệp đã không chịu về bảo, chúng ti chức vì trách nhiệm, dù biết rõ không phải địch thủ cũng đành đắc tội...

Trần Văn trầm giọng ngắt lời:

- Các ngươi mà cũng xứng đáng ư?

Vừa dứt lời, bóng trắng nhấp nháy, bốn đại hán võ phục thấy đều bị chế ngự, đứng ngây ra tại chỗ.

Sau đó, Trần Văn nhếch môi cười, lạnh lùng nói:

- Xem ra hai vị lam kỳ chủ và bạch kỳ chủ cũng sắp đến rồi, tạm thời khuất tất các ngươi, chờ họ đến đây hẵng giải khai huyết đạo cho các ngươi.

Dứt lời, nắm tay Trần Võ, thi triển khinh công phóng đi.

Trần Võ thấp giọng nói:

- Nhị ca, để tránh gặp rắc rối, chúng ta nên đi đường khác thì hơn!

Trần Văn mỉm cười:

- Đệ sợ ư?

Trần Võ lừ mắt:

- Tiểu đệ sợ ai bao giờ? Chẳng qua là sợ trễ nải cuộc hành trình đó thôi!

Trong khi ấy, phía sau lại có hai bóng người một lam một trắng phóng nhanh đến.

Trần Văn ngoảnh lại nhìn và nói:

- Phen này chắc hẳn là lam bạch kỳ chủ rồi!

Trần Võ chau mày:

- Nếu đúng thật là hai lão già ấy, chúng ta phải hết sức cẩn thận mới được!

Trần Văn cười to:

- Nếu ngay cả hai lão già này mà cũng không đối phó nổi, mai kia còn nói gì đến...

Bỗng một tiếng nói hùng hồn ngắt lời:

- Hai vị thiếu hiệp, xin dừng bước!

Hai người vừa chứng bước, bóng người nhấp nhoáng, hai lão nhân đã đứng cản trước mặt.

Một người tuổi trạc lục tuần, mặc áo dài lam, thân hình gầy bé, mũi hếch, tai to, mắt nhỏ như hạt đậu...

Một người thân hình cao to, mặc áo dài trắng, đầu báo mắt tròn, tuổi trạc ngũ tuần, tướng mạo hết sức uy mãnh.

Hai người này chính là lam kỳ chủ Tây Môn Kiệt và bạch kỳ chủ Đông Phương Báo trong ngũ kỳ gồm hồng, hoàng, lam, bạch và hắc của Bàn Thạch Bảo. Đùng thấy Tây Môn Kiệt tướng mạo không kinh người, thật ra võ công của lão còn cao hơn Đông Phương Báo tướng mạo uy mãnh kia.

Hai người dừng lại cách khoảng một trượng, ánh mắt rùng rục nhìn Trần Văn và Trần Võ. Tây Môn Kiệt ngửa mặt cười vang nói:

- Hai vị thật quá có hứng thú, lại đến đây chơi đùa, nhưng làm khổ hai lão già này quá!

Trần Văn lớn tiếng nói:

- Tây Môn kỳ chủ, đừng nói chuyện vớ vẩn nữa, có gì cứ nói thẳng ra đi!

Tây Môn Kiệt lại buông tiếng cười vang:

- Tiểu ca thật thẳng thắn, vậy thì xin mời đi theo bọn lão phu.

Trần Võ tức giận, thoáng nhướn mày quát:

- Lão mà cũng xứng đáng ư?

Tây Môn Kiệt cười gằn:

- Không sai, trước ngày hôm nay lão phu quả là không xứng đáng can thiệp vào chuyện của hai người, nhưng bây giờ hai người đã là phản đồ của Bàn Thạch Bảo, lão phu chẳng những có thể quản thúc hai người, mà còn...

Trần Võ buông tiếng cười khẩy, ngắt lời:

- Mà còn sao nào?

Tây Môn Kiệt cười sắc lạnh:

- Còn phải hỏi, hai người đã ở trong bảo hai năm trời, ít nhiều cũng phải biết con người của lão phu chứ!

Trần Văn và Trần Võ cùng buông tiếng cười khẩy, chậm chậm rút lấy trường kiếm trên vai.

Đông Phương Báo đứng bên, nháy mắt thật nhanh với Tây Môn Kiệt, đoạn tiến tới mỉm cười nói:

- Hai vị lão đệ xin đừng hiểu lầm, Tây Môn kỳ chủ do bởi hai vị lão đệ bỏ đi không từ biệt mà bị phó bảo chủ quở trách, nên nói năng không khỏi có phần...

Trần Văn bĩu môi, đánh giọng nói:

- Đông Phương kỳ chủ đừng giở trò ấy, huynh đệ bọn này cứng hay mềm cũng không thích, trừ phi các vị lập tức trở về Bàn Thạch Bảo, sau này gặp lại còn có chút tình hương hỏa, bằng không... Hừ!

Đông Phương Báo tức đến mắt trợn trừng, gắt giọng quát:

- Tiểu tử thật không biết tốt xấu, bằng không thì sao? Người có thể nuốt chừng lão phu hả?

Trần Văn vung kiếm nói:

- Đừng nói lời thôi nữa, chúng ta hãy phân cao thấp bằng binh khí!

Đông Phương Báo giận dữ quát:

- Tiểu tử thật không biết trời cao đất dày, thôi thì lão phu với đôi tay xương thịt thành toàn cho các ngươi.

Trần Văn cười khẩy:

- Đông Phương Báo, lão chó quá ngông cuồng!

Đoạn quay sang Trần Võ nói:

- Đệ hãy giải quyết lão ta, ngu ca đối phó với Tây Môn Kiệt.

Ý của Trần Văn là trong số hai người Tây Môn Kiệt khó đối phó hơn nên mới dành cho mình, để cho Trần Võ võ công kém hơn đối phó với Đông Phương Báo.

Nhưng Trần Võ trẻ tuổi hiếu thắng không chịu vậy, trường kiếm trong tay vung động, đã lao bổ vào Tây Môn Kiệt và lớn tiếng nói:

- Tiểu đệ giải quyết lão tặc này cũng vậy thôi!

Trần Văn đành cười nhăn nhúm, vung kiếm lao bổ vào Đông Phương Báo.

Đông Phương Báo quả không hổ là một trang hảo hớn, lách người tránh khỏi chiêu "Xuân vân sạ triển" của Trần Văn, lớn tiếng nói:

- Hãy khoan, lão phu đã nói là với đôi tay xương thịt đấu với hai người, một mình ngươi quyết không phải địch thủ, giờ có hai cách, một là bảo đệ đệ ngươi đến đây, hai là ngươi sang với đệ đệ ngươi.

Lúc này, Tây Môn Kiệt đã bị Trần Võ vây hãm trong làn kiếm quang chắc chắn, Tây Môn Kiệt vì quá khinh địch sơ ý, vừa động thủ đã mất hết tiền cơ, một thân tuyệt học chẳng những không thể phát huy mà còn bị bức lùi lia lịa.

Trần Văn liếc thấy tình thế ấy, bèn cười nhạt nói:

- Lão hãy nhìn đằng kia trước đã!

Đông Phương Báo thoáng ngạc nhiên, bèn đưa mắt nhìn, thấy vậy bất giác sững sờ, đôi mắt báo càng tròn to hơn.

Bởi năm kỳ chủ trong Bàn Thạch Bảo võ công chỉ kém hơn bảo chủ và bốn đại hộ vệ, chẳng những là nhân vật có hạng trong bảo, mà địa vị trong võ lâm cũng chẳng phải

tâm thường, giò đây lại không đương cự nổi một tiểu tử miệng còn hôi sữa, tuy là đệ tử thân truyền của bảo chủ, đó cũng chẳng phải một điều vinh dự, Đông Phương Báo không kinh hoàng sao được?

Tây Môn Kiệt bởi vừa khởi đầu khinh địch sơ ý, bị bức bách liền tiếp thoái lui mười mấy bước mới vẫn hồi được tình thế, kiểm chiêu và bộ pháp huyền kỳ của Trần Võ không sao tiến tới được nữa trước chuông phong mạnh mẽ của đối phương, dần từ ưu thế trở thành ngang ngửa.

Đông Phương Báo thấy vậy lòng mới nhẹ nhõm, cười to nói:

- Khá lắm, thảo nào các ngươi còn nhỏ tuổi mà lại dám vào trong Bàn Thạch Bảo làm gian tế, thì ra cũng có được chút bản lĩnh. Nào, nào! Hai ta cũng đừng nhàn rồi, hãy nhân sớm hoạt động gân cốt đi thôi!

Trần Văn bậm bụng lạnh lùng nói:

- Lão không dùng binh khí ư?

Đông Phương Báo cười ha hả:

- Đương nhiên là phải dùng binh khí rồi, ngươi là huynh trưởng của hần, võ công tất nhiên cao hơn, dĩ nhiên xứng đáng cho lão phu dùng binh khí... Ồi chà! Chưa chi đã động thủ thế này... Ủa! Tam Tài kiếm pháp của Võ Đang, ngươi là đệ tử phái Võ Đang... Ồ! Lạ quá, ngươi biết cả Phân Quang kiếm pháp của phái Côn Lôn...

Đông Phương Báo miệng nói, đôi Phán quan bút trong tay không dám khinh suất, thấy chiêu phá chiêu, có công có thủ.

Trần Văn liền tiếp sử dụng hai môn kiếm pháp mà chưa thể bức lui đối phương một bước, lòng tuy lo lắng, song miệng vẫn thản nhiên nói:

- Bốn thiếu hiệp biết hết kiếm pháp của các môn các phái, Đông Phương Báo, nếu lão không đoán ra được lai lịch của bốn thiếu hiệp thì thật là xấu hổ.

Trần Văn tuổi tuy trẻ, nhưng hết sức thông minh, định lợi dụng tính tình nóng nảy của đối phương, dùng lời nói khích cho đối phương nổi giận hầu thừa cơ thủ thắng.

Đông Phương Báo là người lão luyện mấy mươi năm giang hồ, sao lại có thể mắc lừa một thiếu niên dễ dàng được, nghe vậy ha hả cười nói:

- Tiểu tử, đừng ở trước mặt Khổng Phu Tử mà bán Tam Tự Kinh, lão phu không bị mắc lừa đâu.

Trong khi nói, đôi Phán quan bút vận hết công lực, thế công như vũ bão, Trần Văn liền bị áp đảo, không còn khả năng phản công nữa.

Lúc này, Trần Võ cũng từ thế ngang ngửa dần trở thành bại lui.

Xem tình hình, huynh đệ họ Trần cùng lắm chỉ còn có thể cầm cự được bốn năm mươi chiêu, chắc chắn sẽ bị chế ngự.

Tây Môn Kiệt cười quái gở nói:

- Tiểu tử, giờ thì ngươi đã biết mình có được bao nhiêu công lực rồi chứ, theo ý lão phu, ngươi nên tự trói hai tay, theo lão phu về bảo, vậy còn vinh dự hơn!

Trần Võ tức giận, vừa cố vận đề chân khí, gắng sức cầm cự, vừa cảm hận quát:

- Lão tặc chó có nằm mơ!

"Soạt" một tiếng, Trần Võ một thoáng phân thần, tay áo trái đã bị rách đi một mảng.

Tây Môn Kiệt cười khằng khặc nói:

- Trần thiếu hiệp, thật thất lễ!

Trần Võ mặt mày tái ngắt, bất chấp tất cả, gia tăng công lực lao tới tấn công.

Công lực hai người vốn đã chênh lệch rất nhiều, phen này vừa then vừa giận, công lực của Trần Võ lại càng suy giảm hơn.

Tây Môn Kiệt buông tiếng cười vang, lách người tránh khỏi chiêu thân kiếm hợp nhất của Trần Võ, đồng thời thừa lúc lướt qua bên cạnh, tiện tay chộp lấy khăn chít đầu của Trần Võ.

"Ồ!Ồ!". hai tiếng sảng sốt cơ hồ cùng lúc vang lên.

Trần Võ tóc rối bời, mặt bừng đỏ, hai mắt rướm lệ.

Tây Môn Kiệt thờ thẩn nhìn đối phương, lẩm bẩm:

- Thảo nào đẹp như vậy, thì ra là con gái...

Chưa dứt lời, trước mắt hàn quang lấp loáng, như tia chớp bay thẳng đến.

Đó là Trần Võ trong cơn e then và tức giận, thừa lúc Tây Môn Kiệt đang ngây ngẩn, trường kiếm trong tay đã ném ra.

Khoảng cách đã gần, thủ pháp và công lực Trần Võ lại không phải tầm thường, nếu là một người võ công kém cỏi, thật khó tránh khỏi bị trường kiếm xuyên thủng ngực.

Nhưng Tây Môn Kiệt võ công cao cường, trong cơn kinh hoàng vội nghiêng đầu sang bên, tránh khỏi trường kiếm trong đường tơ kẻ tóc. Tuy nhiên, nửa chiếc tai trái của lão cũng vẫn theo kiếm bay đi.

Tây Môn Kiệt thọ thương, giận dữ quát:

- Nha đầu thối tha, nộp mạng đây!

Lão mặt mày hung tợn, từng bước tiến đến gần Trần Võ.

Trần Võ lúc này chỉ còn hai tay không, đành ngậm vận chân lực, từng bước thoái lui.

Trần Văn thấy vậy, lòng hết sức kinh hãi và lo lắng, bất giác phân thần, trường kiếm trong tay suýt bị đánh rơi.

Đông Phương Báo đâu chịu bỏ qua cơ hội tốt này, đôi Phán quan bút trong tay công ra tới tấp, uy thế hết sức hung mãnh.

Tây Môn Kiệt với Trần Võ lúc này đã đến khoảng cách với tay là chạm. Tây Môn Kiệt cười sắc lạnh nói:

- Nha đầu thối tha, đừng sợ, lão phu không còn muốn lấy mạng ngươi nữa, nhưng phải xẻo nửa chiếc tai trước...

Đông Phương Báo trầm giọng quát:

- Buông tay!

"Keng keng...", tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, trường kiếm trong tay Trần Văn chưa bị đánh rơi, khí định thần nhân đứng ngoài một trượng, trường kiếm trong tay đang từ từ tra vào bao.

Đôi Phán quan bút của Đông Phương Báo đã rời khỏi tay, lọt vào tay một thiếu niên áo lam mặt phấn tóc mượt.

Đông Phương Báo và Tây Môn Kiệt đứng thù ra như phỗng đá, không còn cử động được nữa, chỉ ánh mắt đầy căm thù nhìn trừng trừng vào thiếu niên áo lam đang bình thản nghịch ngợm đôi Phán quan bút trong tay.

Thiếu niên áo lam này tuổi chừng hai mươi ba, hai mươi bốn, ngoại trừ hơi hóm phần sấp quá đậm, đôi mắt lảo liêng liên hồi, có vẻ âm dương quái khí, diện mạo và vóc dáng đều đáng kể được là một mỹ nam tử.

Trần Võ lúc này đã sửa lại mái tóc, chít lại khăn đầu, nhặt lấy trường kiếm, cùng sóng vai với Trần Văn đi đến trước mặt thiếu niên áo lam, cung kính chấp tay xá dài.

Trần Văn cất tiếng nói:

- Đại đức không dám báo đáp bằng lời, nhưng xin ân nhân cho biết tôn tánh đại danh!

Thiếu niên áo lam đắm mắt nhìn Trần Võ, cười thâm tà nói:

- Chỉ là chút sức mọn, hai vị không cần bận tâm, để tại hạ giải quyết hai lão già này trước rồi hẵng nói chuyện với hai vị.

Đoạn mặt hiện vẻ khinh bỉ, giơ tay lăng không điểm một hồi, giải khai huyết đạo cho Đông Phương Báo và Tây Môn Kiệt, sau đó quát:

- Cút mau!

Tây Môn Kiệt vẻ mặt trơ lạnh nói:

- Tây Môn Kiệt võ công kém cỏi, đã bại trong tay các hạ, chẳng thể oán trách được ai, các hạ có thể cho biết danh tánh chăng?

Thiếu niên áo lam lạnh lùng đáp:

- Lãnh Tu!

- Các hạ là môn hạ của vị cao nhân nào?

- Lão không xứng đáng hỏi!

- Người đã cướp đi mười phạm nhân trong Bàn Thạch Bảo có phải...

Thiếu niên áo lam Lãnh Tu trầm giọng quát:

- Tây Môn Kiệt, lão hỏi nhiều quá, mong là trước khi bốn nhân đổi ý, lão sớm cút khỏi đây thì hơn.

Tây Môn Kiệt cố nén nổi nhục trong lòng, nháy mắt ra hiệu với Đông Phương Báo, ngay cả những lời lịch sự cũng không dám nói, đã quay người vội vã bỏ đi.

Hai người đi chưa đến mười trượng, Lãnh Tu bỗng lại quát:

- Đứng lại!

Hai lão ma bất giác rợn người, cố nén nổi sợ hãi dùng bước quay lại.

Lãnh Tu lạnh lùng quát:

- Đón lấy!

Đôi Phán quan bút cướp được của Đông Phương Báo nhanh như chớp bay về phía Đông Phương Báo, kèm theo tiếng rít gió rợn người.

Đông Phương Báo cắn răng, dồn hết công lực vào hai tay, giơ lên chớp lấy đôi Phán quan bút.

Nhưng đôi Phán quan bút khi bay đến trước mặt Đông Phương Báo còn cách chừng ba thước thì đã hết đà, rơi thẳng xuống đất.

Đông Phương Báo thật không ngờ công lực của đối phương đã đạt đến mức thu phát tùy tâm, đã khiến mình một phen căng thẳng, bất giác ngưng đờ mắt, nhất thời không biết làm sao cho phải.

Đông Phương Báo hết sức ngưng ngừng, lẳng lẳng nhặt đôi Phán quan bút lên, cùng Tây Môn Kiệt vội vã phóng đi.

Lãnh Tu ngửa mặt buông tiếng cười vang một hồi, đôi mắt ngập đầy lửa dục nhìn Trần Võ nói:

- Tiểu muội muội giờ đã nguôi giận rồi chứ?

Trần Võ vừa thấy ánh mắt, giọng nói và thần thái của đối phương đều không giống người chính phái, lòng hết sức kinh khiếp, cổ trắn tĩnh nói:

- Đa tạ Lãnh thiếu hiệp đã trọng nghĩa cứu giúp, ơn đức ấy mai này ắt sẽ báo đáp.

Đoạn quay sang kéo tay áo Trần Văn nói:

- Văn ca, chúng ta đi thôi!

Lãnh Tu lách người, đứng cản trước mặt Trần Văn và Trần Võ, cười hăng hắc dâm tà nói:

- Sao? Bỏ đi thế này ư?

Trần Văn ôm quyền thi lễ:

- Huynh đệ tại hạ có việc gấp cần phải đi ngay.

Lãnh Tu khoát tay ngắt lời:

- Người có việc gấp cần phải đi thì cứ tự tiện, còn vị tiểu muội này phải ở lại đây!

Trần Văn kinh hãi:

- Lãnh huynh nói vậy nghĩa là sao?

Lãnh Tu mắt rực lửa dục, liếc nhìn Trần Võ, cười gian hiểm nói:

- Lãnh mỗ đã phải lòng nàng ta!

Trần Văn trừng mắt:

- Các hạ định cậy vào ân huệ uy hiếp ư?

Lãnh Tu nghiêm giọng:

- Không! Lãnh mỗ chính vì nàng ta mới cứu hai người!

Trần Văn trầm giọng:

- Các hạ có biết nàng ấy là gì của tại hạ không?

Lãnh Tu thần nhiên lắc đầu:

- Việc ấy không có gì là quan trọng!

Trần Văn nhấn mạnh giọng:

- Nàng ấy là vị hôn thê của tại hạ!

Lãnh Tu vẫn thần nhiên trầm giọng nói:

- Bắt đầu từ bây giờ, hôn ước của hai người đã giải trừ.

Giọng nói của Lãnh Tu hoàn toàn như là mệnh lệnh.

Trần Văn nghe vậy, tức muốn vỡ lồng ngực, Trần Võ càng giận đến mặt tái ngắt, quát:

- Láo!

Lãnh Tu chẳng chút tức giận, trái lại còn cười hăng hắc nói:

- Tiểu muội làm gì mà nổi giận thế này? Lãnh Tu này tướng mạo đường đường, võ công siêu tuyệt, có chỗ nào không hơn tiểu tử...

Trần Võ giận đến toàn thân run rẩy, trở tay quát:

- Cuồng đồ, cút ngay!

Lãnh Tu khẽ buông tiếng cười vang:

- Một người cút thật là vô vị. Nào, tiểu muội! Hai ta cùng cút...

Trong khi nói đã từng bước tiến đến gần Trần Võ.

Trần Văn lách người, đứng án trước mặt Trần Võ, trường kiếm đưa lên ngang ngực, giận dữ nói:

- Họ Lãnh kia, người có biết nàng ấy họ gì không?

Lãnh Tu thần nhiên:

- Nàng ta họ là gì, can gì đến Lãnh mỗ kia chứ?

Trần Văn gần giọng:

- Nàng ấy cũng họ Lãnh!

Lãnh Tu nhướng mày:

- Họ Lãnh thì sao nào?

- Đồng tông với người, làm sao có thể cưỡng bức hôn phối?

Lãnh Tu ngửa mặt cười vang:

- Đồng tông ư? Ha ha... Tiểu tử, thành thật cho người biết, môn hạ của Âm Dương Thần Ma chỉ biết có nam và nữ, mọi quan hệ khác thấy đều bất kể.

Trần Văn cân nhắc tình thế đôi bên, hai người dù liên thủ cũng quyết không phải địch thủ của đối phương, nên chưa đến mức tuyệt vọng, cần phải cố nhẫn nhục, hy vọng đối phương có thể đổi ý.

Giờ nghe Lãnh Tu báo ra sự thừa, y lại là môn hạ của Hoàn Vũ Tam Ma trong Bát Hoang Bát Di võ công cao nhất võ lâm hiện nay, tự biết sự việc không thể nào giàn xếp một cách êm thấm, đành bấm bụng nháy mắt ra hiệu với Trần Võ, cùng vung kiếm tấn công.

Hai người vừa động đây, chợt cảm thấy huyết Kiên Tĩnh tê dại, người không còn cử động được nữa.

Lãnh Tu mặt đầy vẻ khinh miệt, cười khẩy nói:

- Hạt châu nhỏ bé mà cũng dám tranh sáng với vầng trăng!

Ngưng chốc lát, với ánh mắt rực lửa dục nhìn Trần Võ, nói tiếp:

- Tiểu muội đừng sợ, niệm tình hấn trước đây là vị hôn phu của nàng, Lãnh mỗ quyết không làm hại đến tính mạng của hấn...

Trần Văn và Trần Võ tuy người không thể cử động, nhưng miệng còn nói được, Trần Văn quá là căm phẫn, quát to:

- Dâm tặc, trừ phi ngươi giết ta ngay, nếu không, một ngày nào đó ta sẽ lột da ngươi, rút gân ngươi...

Lãnh Tu cười hăng hắc ngắt lời:

- Tiểu tử, bằng vào những lời có chút khí khái này, Lãnh mỗ càng không nên giết ngươi... Tuy nhiên, trước khi tha chết cho ngươi, Lãnh mỗ phải để cho ngươi tận mắt nhìn thấy cảnh ái ân giữa Lãnh mỗ với vị hôn thê của ngươi.

Trần Võ tự biết mình khó có thể tránh khỏi bị làm nhục, song vì bảo vệ sự an toàn cho vị hôn phu, chẳng thể không cố dằn nén niềm bi phẫn tột cùng trong lòng, bình tĩnh nói:

- Lãnh Tu, bốn cô nương bằng lòng theo ý muốn của ngươi, nhưng phải thả cho huynh ấy đi trước đã!

Lãnh Tu cười hăng hắc:

- Lãnh mỗ không thả hần, nàng có không bằng lòng được sao? Cái chuyện này, biết bao người muốn xem mà không được đấy!

Trần Võ nghiêng răng:

- Tiểu tặc, ngươi chó nhục người quá đáng!

Lãnh Tu thần nhiên cười:

- Đại gia thích như vậy, nàng làm gì được nào?

Trần Võ cười khẩy:

- Bốn cô nương sẽ cắn lưỡi tự tuyệt, để cho ngươi hy vọng tiêu tan!

Lãnh Tu vẫn thần nhiên cười:

- Cho dù nàng cắn lưỡi tự tuyệt thì cũng đừng mong có được một thi thể trong sạch.

Trong khi nói, Lãnh Tu đã lẳng không điểm ra, phong bế thêm ba huyết đạo của Trần Võ, giờ thì dù nàng muốn cắn lưỡi tự tuyệt thì cũng chẳng thể nào thực hiện được.

Lúc này, Trần Văn lòng đau khổ còn hơn vị hôn thê gấp trăm lần.

Một người phải tro mắt nhìn vị hôn thê bị kẻ khác cưỡng hiếp ngay trước mắt mà chẳng thể cứu giúp, thử nghĩ trên đời còn chuyện gì đau khổ và nhục nhã hơn nữa?

Chàng cũng từng nghĩ đến chuyện cắn lưỡi tự tuyệt, nhưng Lãnh Tu đã nói là không giết chàng, chàng phải nhịn nhục mà sống, để báo thù cho vị hôn thê...

Hơn nữa, thân thể của mình với vị hôn thê hãy còn là một bí mật, trong ấy rất có thể còn có một mối huyết hải thâm thù chờ mình báo phục...

Ý niệm phục thù đã cổ vũ chàng bất luận thế nào cũng phải nhẫn nhục mà sống, lúc này tuyệt đối không được tự tuyệt...

“Soạt!”.

Tiếng y phục bị xé rách đã cắt đứt giòng suy tư rối rắm của chàng, không nén được, đưa mắt nhìn về phía vị hôn thê.

Áo của Trần Võ đã bị xé làm hai, đôi nhũ hoa nhô cao, làn da trắng mịn, nàng nhắm nghiền mắt, nước mắt tuôn xối xả, thân người run rẩy...

- o O o -